

MOJ DID, MOJ KONJ I JA

Priče služe da bi se pričale drugima i sebi. Ovo je priča o mom didu, njegovom Sokolu i meni. Sokol je bio njegov ljubimac, a ja...?

Ja sam „vidila“ srcem, a did uzoranim pojem. „*Did te voli šempijo mala*“ - tišila me baba kad bi joj plakala u krilu, jer mi did ne da jašit Sokola. „*Beštija je za potribu, a ne za tvoje monade*“ - govorila je. Ni ona ne razumi da san tila jurit na Sokolovim leđima, uvatit vitar u kosu, sunce u oko i didinu jubav u srce. Svako jutro sam trčala za didom i Sokolom kad bi išli u poje i nadala se da će mi baš danas dat jašit. Dok bi did lavora, a Sokol se odmara, ja bi mu se umiljavala, svašta mu obećavala na uho samo da mi dozvoli da ga uzjašim dok did ne gleda. Sokol je zna tko mu je gazda pa bi moji pokušaji da ga uzjašin uvijek završavali na podu. Kad bi se vratili u štalu did bi mi reka: „*Sad ga moš napojit i dat mu diteline, zaslužia je.*“

Sve bi to napravila, i još bi ga četkom izmasirala i pismu pivala. Dok bi me zahvalno gleda ja bi se uspela, ali prije bi bila doli, nego gori. Zaspala bi plačući, jer Sokol više voli dida koji ga tira lavorat, od mene koja ga volin, zbog njega samog. Odlučila san da više neću ić u poje s njima.

U zoru me did prodrma: „*Diži se linguzo jedna, čeka te tvoj konj.*“ Srce mi zabubnja ka litnji pljusak i odletin u štalu. Popela san se na bančić da uzjašin Sokola, ali me did „pročita“ i reče: „*Ovo je tvoj konj*“ - i pokaže na štap s nikom napuvanom bičvon na vrhu. Od suza nisan mu vidila ni oči, ni grivu, ni uši. „*Ovo je tvoj konj, ide di očes i kad očes.*“ Možda me did ipak voli pa sam mu za jubav uzela štap i izašla iz štale. Sokol je pogledava čas mene, čas mog konja i krenia kasom. Moj konj prihvati izazov i svakim novim korakom bia je sve više moj Sokolić, a srce mi se punilo od didove jubavi i činilo mi se da letin tog lita.

Moj konj je spava u mojoj kamari i nije tražia ni ist, ni pit, osim trke gori-doli.

Vrime mi je uteklo, a on i dalje stoji u kutu i čeka svog novog gazdu, mog unuka koji je odma u njemu „vidia“ Sokolčića, a ne štap od metle.

A moj did i Sokol? Oni sada lavoraju po nebeskim pojima.

Dok gledam unuka kako juri na mom i svom Sokolčiću, okrećem se prema nebu i tiho šapjen: „*Dide, hvala ti ča si me ćutija.*“

Priče služe za pričanje, ali i za sjećanje. Neka ovo „doba corone“ u sjećanju vaše djece ostane kao "doba ljubavi".

- Treba vam sve sto je trebalo i mom djedu: štap od metle, čarapa, punilo za čarapu (slama, vuna ili tkanina), dva botuna, traka za ular i vaša ljubav.

Nijedan konj (bio on pravi ili drveni) ne može pružiti više od onog napravljenog od „ljubavi“.

